

A IV. VICEI FESZTIVÁL

Vice, 600 lelkes, magyarok lakta falu a Mezőség szívében. Ott élő honfitársaink számára minden év októberében itt van a világ közepe.

Mezőségen a magyarság szórványban él. Itt, a falvak többségében már régóta nem ápolják a magyar hagyományokat. Az emberek többsége beletörődött a magyar kultúra lassú kiveszésébe.

De néhány éve valami történt. Lőrinczi Károly plébános elhatározott valamit. Úgy döntött: nem hagyja, hogy a néphagyományok nyom nélkül eltűnjenek. „Úgy éreztem, hogy az embereket össze kell gyűjteni. S azt tapasztaltam: a falvakban élne még ez a kultúra, ha valaki mozgatója. Azt szeretnénk elérni, hogy minden ember szervező legyen a Mezőségen, akit érdekel a kultúránk, akit érdekel ennek a népnek a sorsa. Hogy egy kis tevékenységgel, egy kis áldozattal hozzájáruljon ehhez a fesztiválhoz. Nemcsak azzal, hogy egy húsz perces előadással fellép, hanem azzal is, hogy egész éven keresztül ezt a kultúrát éli tovább.”

Lőrinczi Károly hamarosan szövetségesre is talált. András Mihály, a Hargita Székely Állami Népi Együttes igazgatója – mezőség szülőtte – meghallotta a hívó szót. „Minden magyar embernek oda kell figyelnie, hogy a szórványvidékeken mi történik a magyarokkal és hagyományainkkal. Könnyű Magyarországon, s nekünk Székelyföldön magyarnak lennünk, de itt, ahol kis létszámban élnek a magyarok, nagyon oda kell figyelniük, hogy mi történik a magyarsággal. Minden ici-pici dolog, ami itt történik: érték. Hogy régi barátok találkoznak, hogy új barátságok szövődnek, hogy a gyerekek újra tanulják nagyszüleik zenéjét, táncát, hogy átöröktik szüleik szokásait, hogy az egyház és a kultúra munkásai együtt szervezik a fesztivált és, hogy mellénk állnak a környéken dolgozó papok és művelődésszervezők. A Vicei Fesztivált olyan falvak részére szervezzük, amelyeket soha, semmilyen

előadásra nem hívnak meg. Mert úgy gondolják, hogy ezekben nincs már semmi érték. Pedig minden faluban megvan, csak nem szabad elhanyagolni őket.”

S négy éve októberben énekesek, zenészek, táncosok gyülekeznek Vicén, hogy bemutassák: él még a néphagyomány Bálványóváránál, Búzán, Ördöngösfüzesen, Szépkényerűszentmártonban és a többi faluban.

Gergely István, csíksomlyói plébános minden évben eljön a fesztiválra. Nem véletlenül. „Vicében születtem. Ez a föld teremtett engem is. Ehhez kötődöm. A fesztivállal haló gyökereinket élesztjük újra. Hála Istennek vannak olyan emberek, akik felismerték ezeket a gyökereket és megérintették azokat. S ezen érintés hatására – mint a Sixtus-kápolna freskóján Isten újjának érintésére – életre kelt az élettelen test: a régi értékek, hagyományok, énekek, táncok. A szívem dalol, örül. Szívvel-lélekkel mellette vagyok, támogatom. Ha kell, az ingemet is odaadom érte.”

A IV. Vicei Fesztivált 1999. október 2-án tartották. Dél-előtt 10 ókor a csoportok felvonulásával kezdődött a program, majd az egyházi kórusok műsora következett. Délben került sor az ökumenikus istentiszteletre. Délután kettőtől este hétig pedig a szabadtéri színpadon sorra váltották egymást a fellépő szólisták és együttesek. A műsort a Hargita Székely Állami Népi Együttes előadása zárta. Vacsora után hajnalig tartott a bál.

A szórványban élő magyarság magára-találásának ünnepe a Vicei Fesztivál. A régi táncok, dalok és szokások felidézése, a régi ruhák felöltése öntudatot, tartást ad az embereknek és ösztönzést a közösségeknek: a megmaradás titka a gyökerekben van.

András Mihály úgy tartja: „Ha ezt a paraszat újraszítjuk, ezt a tüzet tápláljuk, akkor ez élni fog, míg a világ.”

A kisebbségben élő magyarság kulturális eseményeiről:

Romhányi András

